

кара да чака дълго време въ прѣдстайника депутацията, която бѣше дошла да му съобщи за отварянието на Законодателното Сѣбрание; послѣдното отговори на тая невѣжливостъ съ едно постановление, което отмѣняваше титлитѣ *господарю и ваше величество*. Но като се опомни слѣдъ малко, то съжали за извършената отъ него рѣзкостъ и отмѣни това си постановление. Когато Людовикъ XVI отвори сесията, той бѣше добръ посрѣшнатъ.

Слѣдъ тие първи спрѣчквания, които отстраниха всякаква възможностъ на спокойни взаимни сношения, послѣдваха и по сериозни сблъсквания. Но когато стана очевидна цѣльта на емиграцията и сношенията на палата съ нея, тогава послѣдва послѣдното и невъзвратно раздѣление. Цѣльта на емигрантитѣ изразена въ манифеста на принцовеѣ бѣше слѣдующата: „Да се възвѣрнатъ на кралската власть древнитѣ ѳ и непожтнати правдини“. На френската граница, която наричаха *въгнана Франция*, въ Кобленцъ, ставаха сборища съ твърдѣ воинственъ характеръ; тамъ имаше складове за оружия и ставаха войнишки упражненія. Тие сборища състояха най вече отъ дворяне, отъ дезертирали офицери и отъ млади попове прѣобѣрнати на войници. Отъ тамъ тѣ поддържаха сношение съ департаментитѣ и пращаха емиссари за да подбуждатъ емигриранieto, станало на мода мѣжду дворянетѣ; на тие дворяне, които не бързаха да ги послѣдватъ, пращаха хурки въ въ знакъ на посрамление и обѣщаваха на всички простонародни да ги направятъ дворяне, ако зематъ участие въ тоя монархически кръстоносенъ походъ; но най лошото бѣ, че тѣ подбуждаха чуждитѣ държави срѣщу отечеството си и имъ указваха най сгоднитѣ за нахлувание пунктове. Да накажатъ по кой и да е начинъ бунтовния народъ, ето кой имъ бѣше паролтъ въ него време.

Сѣбранието, чрѣзъ едно постановление, прѣдложи